

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **E-Lands s. r. o.**, se sídlem Sochorova 3178/23, Brno, zast. Mgr. Kateřinou Budřeslovou, advokátkou, se sídlem Koněvova 2660/141, Praha 3, proti žalovanému: **Česká národní banka**, se sídlem Na Příkopě 28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2015, č. j. 8 A 209/2015 – 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) předložil dne 21. 12. 2015 Nejvyššímu správnímu soudu podání žalobce ze dne 1. 12. 2015, adresované Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím městského soudu, označené jako „Odvolání proti Usnesení Městského soudu v Praze č. j. 8 A 209/2015 – 35 ze dne 26. 11. 2015 o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření dle ustanovení § 38 zákona č. 150/2002 Sb.“ V tomto podání žalobce brojí proti usnesení městského soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 8 A 209/2015 – 35 (dále jen „napadené usnesení“), kterým byl zamítnut jeho návrh na vydání předběžného opatření. Obsahem navrhovaného předběžného opatření mělo být uložení povinnosti žalovanému odstranit z internetových stránek České národní banky tiskovou zprávu žalované, již bylo široké veřejnosti sdělováno zejména to, že žalobce nemá oprávnění vykonávat činnost vázaného zástupce společnosti GKFX Financial Services Limited na území České republiky a že případná investice není ze zákona pojištěna.

Z předkládací zprávy městského soudu vyplývá, že ten po posouzení obsahu výše uvedeného podání žalobce dospěl k závěru, že se jedná o kasační stížnost, směřující proti jeho usnesení o zamítnutí žalobcova návrhu na vydání předběžného opatření. Městský soud zejména uvedl, že při této úvaze vycházel z ustanovení § 41 odst. 2 zákona č. 99/1963, občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Dle tohoto ustanovení je soud povinen posuzovat každý úkon dle jeho obsahu, i když je nesprávně označen. V tomto ohledu městský soud rovněž odkázal na závěry, které zaujal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 8. 2007, č. j. 4 Ads 85/2007 – 32 (anonymizovaný text rozsudku dostupný z www.nssoud.cz). Městský soud naznal, že jediným oprávněným prostředkem ve správním soudnictví dle právního řádu České republiky je – vyjma námitky proti rozhodnutí vyššího soudního úředníka či asistenta soudce – kasační stížnost, o níž vždy rozhoduje Nejvyšší správní soud, a proto přistoupil k předložení uvedeného žalobcova podání zdejšímu soudu.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda se jedná o podání, k jehož projednání je zdejší soud věcně příslušný. Z obsahu podání je zřejmé, že se žalobce domáhá soudního přezkumu a zrušení pravomocného usnesení městského soudu, vydaného ve správním soudnictví, v soudním řízení, jehož byl účastníkem. Tyto znaky kasační stížnosti jsou zakotveny v ustanovení § 102 s. ř. s. Jelikož dané ustanovení nevyjmenovává další obligatorní znaky kasační stížnosti, konstatuje Nejvyšší správní soud, že pro naplnění znaků výše uvedených představuje městským soudem předložené podání žalobce vskutku kasační stížnost. Městský soud proto postupoval správně, předložil-li kasační stížnost v souladu s ustanovením § 7 odst. 4 věty první i § 106 odst. 5 s. ř. s. Nejvyššímu správnímu soudu, neboť právě tento soud je věcně příslušný k rozhodování o kasačních stížnostech.

Dále posuzoval Nejvyšší správní soud včasnost podání kasační stížnosti. Dle § 106 odst. 2 musí být kasační stížnost podána zásadně ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje. Výjimky a upřesnění uvedené dále v daném ustanovení nemají pro posouzení předmětné kasační stížnosti relevanci.

Ze soudního spisu městského soudu, přesněji ze záznamu o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu městského soudu je zřejmé, že žalobce podal kasační stížnost městskému soudu formou datové zprávy dne 2. 12. 2015. Napadené usnesení bylo přitom žalobci doručeno 30. 11. 2015.

Dle ustanovení § 106 odst. 4 s. ř. s. platí, že lhůta (pro podání kasační stížnosti) je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal. Vzhledem k výše uvedeným časovým údajům doručení napadeného usnesení žalobci a podání kasační stížnosti u městského soudu Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost byla podána včas.

Nejvyšší správní soud se poté zabýval posouzením přípustnosti kasační stížnosti.

Kasační stížnost není přípustná.

Dle § 102 *in fine* s. ř. s. je kasační stížnost přípustná proti každému pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, není-li dále stanoveno jinak. Toto pravidlo je poté upřesněno § 104 s. ř. s, který zakotvuje speciální případy nepřípustnosti kasační stížnosti. Ve vztahu k nyní posuzované kasační stížnosti je přitom relevantní právě ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s., jež stanoví, že kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné.

pokračování

Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně a ustáleně rozhodoval tak, že mezi rozhodnutí, která jsou podle své povahy dočasná, se řadí rovněž rozhodnutí o návrhu na předběžné opatření dle § 38 s. ř. s. V usnesení ze dne ze dne 28. 1. 2004, č. j. 1 Ans 2/2003 - 35, publikovaném pod č. 762/2006 Sb. NSS, dostupném též na www.nssoud.cz, konstatoval, že „rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření je rozhodnutím dočasným, neboť má pouze omezené trvání. Kasační stížnost směřující proti rozhodnutí, jímž byl zamítnut návrh na vydání předběžného opatření, je podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. nepřijatelná.“ Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci neshledal důvod odchýlit se od této judikatury. O nepřijatelnosti opravných prostředků právě z tohoto důvodu [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.] byl přitom žalobce také v napadeném usnesení řádně poučen.

S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud postupem podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. kasační stížnost žalobce jako nepřijatelnou odmítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl zdejší soud na základě ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., a to tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu